

Hattarakaduilla, kullankujilla

Valveen sanataidekoulun
tekstiantologia | 2017

Hattarakaduilla,
kullankujilla

Vastaavat sanataideopettajat:

Anna Anttonen ja Kati Inkala

www.kulttuurivalve.fi/sanataidekoulu

www.sanataidesanoja.fi

www.lumotutsanat.fi

Valveen sanataidekoulun julkaisuja

Toimittaja: Maaria Rousu

Taitto: Juuso Haarala

Painopaikka: Litoset, 2017

Arvoisat lukijat, arvoisat kirjoittajat!

Olin luullakseni 5-vuotias kun kuulin hoitotädiltäni asiasta nimeltä iltasatu. Olin hämmästynyt. Miksi en ollut koskaan kuullut sellaisesta aikaisemmin? Senja-täti vastasi rauhallisesti: Kysypä äidiltäsi.

Tein niin. Tai no, oikeastaan en kysynyt. Sainoin äidille, että hoitotädin mukaan lapselle on pakko lukea iltasatu. En tiedä mitä äiti mahtoi siitä ajatella, en ole koskaan kysynyt. Joka tapauksessa hän hankki nopeasti hieman kirjoja, ja aloimme lukea.

Näin elämäni siis muuttui 5-vuotiaana. Suunta oli otettu ja kompassin neula osoitti vain yhteen suuntaan: minusta oli tullut äitini kanssa Lukija. Me luimme kaikki illat. Muistan kirjojen tunnelmat, muistan huoneen valon, muistan miten ihanaa oli jakaa kirjojen tarinat ja henkilöt äidin kanssa. Vieraila yhdessä jossain ihan toisaalla, toisissa kaupungeissa, ajoissa ja maailmoissa. Nauraa samoille asioille.

Paljon myöhemmin minusta tuli myös kirjailija. Outoa kyllä se ei enää tuntunut suurelta elämänmuutokselta. Kun on aikansa vierailut toisten maailmoissa, on ihan luonnollista haluta rakentaa maailmoja ihan itse.

Minulla kirjoittamiseen liittyy merkillinen tunne, että vain kirjoittamalla kuulen ajatukseni. Muuten pääni on täynnä kaikenlaista hälinää, mutta kun alan kirjoittaa, kaikki selkeytyy ja hiljenee. Yhtäkkiä näen jotain, mitä tavallisesti en edes huomaa. Monta kertaa olen onnistunut yllättämään itseni. Se on aina yhtä kummallista, mutta hauskaa.

Mielestäni kirjoittamisen ilo on ihan omanlaistaan iloa. Se on humahtavaa, ihanaa seikkailijan iloa. Se on suurta vapausiloa, taikuri-riemua. Mitä tahansa voi tapahtua. Kukaan ei ole niin vapaa kuin kirjoittaja, joka voi rakentaa maailmansa, ystävänsä ja jopa vihollisensa itse. On mahdollista kirjoittaa itsensä seikkailuun ja sieltä pois. Kirjoittaminen on kuin teleportti ihan minne tahansa.

Olen iloinen, että teillä Valveella on oma sanataidekoulu ja siellä toisenne. Olen ylpeä, että olen saanut olla aikoinani mukana sen perustamisessa.

Älkäämme ikinä lopettako lukemista ja kirjoittamista!

Tuutikki Tolonen
Antologian kummikirjailija

Valo sytty sisälläni

Mieti
Mieti
Missä on
Satujen maa?
Matkusta
Matkusta
Maahan
Maailmaan
Missä on
Satujen maa.

Aamu

Aurinko paistaa.

Saa puuroa maistaa.

Aamu sarastaa.

Koira tallustaa.

Matka lauluun,
hauskaan tauluun,
alkaa saa.

Hetki maapallolla

Tyttö istuu punaisella matolla. Ikkunan takana on hämärää.

Peikko nukkuu luolassa. Luolassa on kosteaa.

Vanhus keittää kahvia. Kodissa on kahvin tuoksu.

Vanha istuu Rotuaarin pallolla. Rotuaarilla on luminen maa.

Vauva nukkuu kehdossa. Sairaalassa on lämmintä.

Lapsi piirtää päiväkodissa. Ulkona näkyy lapsia.

Mies lukee lehteä. Puistossa on sorsia.

Nainen ottaa aurinkoa. Rannalla on paljon ihmisiä.

Keiju kerää kukkia. Niityllä on perhosia.

Poliisi tekee työtään. Kadulla jotkut tappelevat.

I

Ja taas, yllättäen
valo syttyy sisälläni,
leviää nauruuni ja avaa ääneni,
jolla en enää osaa edes puhua
Pidän silmäni auki
mutta käännän taas katseeni pois
Olen täynnä toivoa
mutten rohkene uskoa
koska Sehän olisi käsittämätöntä.
sillä enhän minä ole hauska
en terävä en räväkkä
aika harvoin spontaani
ja vielä harvemmin nokkela.
Minä voisin vain kuunnella sinua
(jos sitäkään kannattaa luvata.)
Ja minä osaan vain
pohtia pieniä asioita
raapustaa tyhjiä lauseita.
Mutta ainahan voi uneksia.

II

Älä yritä tunkeutua sieluuni
Ethän koeta piristää minua
Silloin vain pakenen enemmän.

Sinä elät tapahtumasta
Tahdot nähdä jokaisen
ja kertoa kaiken.

Mysteeri on se,
mikä meitä yhdistää
Kun välillä
on niin vaikea ymmärtää
kuinka toinen
on sellainen kuin on
Ja itse on tällainen.

Tahdon olla yksin taas hetken
tai vaikka toisenkin.
ja kuunnella äänettämiä asioita,
lukea tarinoita,
kuvitella asioita

III

Ystävä,
annetaan toisillemme tilaa kasvaa
Muuten en koskaan voi löytää
sitä mikä vielä minussa odottaa
Mitä lujemmin pidät kiinni,
sitä enemmän pyristelen irti
Sillä vaikka pelkään jääväni yksin
se ei voi olla pahempaa, kuin
paikoilleen jääminen.
Katsotaan taas hetken päästä
keitä me sitten ollaan
Ja hymyillään. Koska me uskallettiin irtautua.
Ja voidaan uusina ja samoina olla yhdessä uudestaan.

suklaa ON kivi
kukka ON kaakao
jäätelö ON kahvi
on ON on
kirja ON läski

pöllö ON kahvi

peili ON sakset

kroko ON tiili

kivi ON valonaihe

kukka ON suklaata joka on pahaa

Uusi alku

Tunsin oloni rauhalliseksi ja vapautuneeksi, mutta samalla haikeaksi ja surulliseksi. Minun oli pakko lähteä sieltä. Olin onnellinen oudolla tavalla, tuntui hyvältä jättää taakse ja unohtaa se mitä tapahtui.

Edessäni avautui kaunis aamukasteen sinertämä maisema, haistan metsän ja pienen pistävän linnun kakan.

Puristan kädessäni pientä pitsinenäliinaa, jonka sain ystävältäni lähtiessäni.

“Pidä tämä muistona minusta minne ikinä menetkin, toivottavasti palaat vielä! Minä odotan!”

Kyyneleet valuivat poskilleni. En voi jättää kaikkia rakkaita ihmisiä, ehkä palaan syksyllä...

Sininen papukaija keskeytti ajatukseni laskeutuessaan olkapäälleni, ihan kuin se olisi sanonut: “Älä huoli kaikki järjestyy!”

Nousin ylös ja kävelin kohti kuohuvaa meren rantaa. Vesi välkehti sinivihreänä.

Nostin simpukan hiekalta, katselin sitä hetken ja heitin kauas Auringon siltaan.

Sininen flamingolauma pyrähti lentoon...

Nyt tunsin oloni taas kevyeksi ja iloiseksi.

Onnenjuoma

Taikajuoma tekee onnelliseksi ilman syytä.

Taikajuoman resepti:

2 dl ilon kyyneliä

13 pl hattaraa (pitää olla kuohkeaa)

5 höyhentä

Minun naurusta syntyy pieni keltainen perhonen. Siinä on punaisia ja oransseja pilkkuja. Se tykkää kaikista väreistä.

Nauruperhoseni on kaunis, urhean näköinen, keväänvihreän värinen, jossa on kiehkuroita jotka ovat valkoisia ja ohuita. Ne perhoset ovat isoja ja hirmu iloisia.

Kesäpäivä

Aurinko paistaa!

Sen melkein voi jo maistaa!

On lämmin,

ei tätä päivää voi viettää viihtyisämmin.

aamukäsiala

syyllistyy toisinaan ajatusmurhaan,
pyöriskelee turhautuneen huokosissa,
ei pysty avaamaan siltaa pohjattoman pulputtavan lähteen
ja kylmän paperiarkin välillä

Niitty

On aamu. Niityn luona toukat, perhoset ja ampiaiset heräilevät. Järvi liplattaa ja solisee. Kukat tuoksuvat ihanalta ja niiden terälehdet kurkottavat kohti aurinkoa. Lapset kirmaavat niityn ohi viimeiselle koulupäivälle ennen kesälomaa. He ovat todella iloisia ja äänekkäitä. Lapset aikoivat viedä simpukan opettajalle lahjaksi. Illalla taas niittykin nukahtaa.

Siivissä on siniset tähdet

Miksi Kuu näyttää isolta taivaanrannassa?

Ihan aikojen alussa Aurinko paistoi koko päivän ihan keskitaivaalta.

Se oli ainoa taivaankappale joka loisti aina. Auringolla oli paljon ihailijoita. Myöskin pieni Kuu-poika, joka tykkäsi olla varjossa, ihaili aurinkoa yli kaiken.

Kuu katseli Aurinkoa joka hetki.

Eräänä iltana Aurinko alkoi laskemaan. Se laski koko ajan alemmas, alemmas ja alemmas, kunnes putosi kokonaan taivaanrannan taakse. Kuu säikähti niin kovasti, että unohti varjonsa ja lähti etsimään Aurinkoa taivaan rannasta. Joka iltana kun Aurinko tipahtaa taivaanrantaan, Kuu lähtee etsimään sitä ja siksi se näyttää isommalta taivaan rannassa. Kuka tietää, jos lopulta rakkaus voittaa ja Kuu löytää etsimänsä.

talvi

lumiukko

lumipuut

kuuset

oravat, valkoiset

ehkä harmaat

lumi

jääkarhu

jää

jalanjälki

lumihirviö

tähti

jänis, valkoinen

kuu-ukko

talviuni

Sampsa Greus, Luukas Herranen, Olavi Kananen, Ville Lahdenperä, Anna Seilonen ja Erik Tenhunen
4-5-vuotiaiden sanataidekerho

Ystäväni Talvi

Tässä on Talvi. Se on ystäväni ja olen tuntenut sen kauan.

Talvi on luonteeltaan märkä ja luminen, valkoinen. Se on kiltti mutta räiskyvä, joskus myös vähän yväkki. Talvella talvi on työn touhussa.

Talvi pukeutuu villaisiin ja toppasiin vaatteisiin. Sillä on toppatakki, ulkohousut, fleeejä, valkoisia röyhelöitä ja tonttulakki.

Sen lempipuhuaa on lumileikit, luistelu ja lumiukot. Se tykkää roiskuttaa lunta toisten päälle ja heitellä lumipalloja.

Kun talvea kiukuttaa se sataa lunta. Kun sitä kiukuttaa oikein kunnolla se sulattaa lumet ja potkii lumiukot pois.

Kun talvi haluaa herkutella se ahmii lumihiutaleita, pipareita, glögiä, joulukinkkua ja leipää.

Yksinäisinä hetkinä talvi kaipaa lumiukkoja, jääkarhuja, lumisia hellokittyjä, lumipupuja ja pingviinejä.

Joulu

Joulu kuulostaa joululauluilta
 Tai joulupukilta

Joulu tuoksuu kanelille
 Tai karkille
 Tai pullalle
 Tai pippurille
 Tai mausteelle
 Tai piparille

Joulu tuntuu ihan mukavalta

Joulu maistuu lumelta
 Tai omenalta
 Tai vaniljalta
 Tai sokerilta

Joulu näyttää ihan joulukuuselta
 Tai kynttilöiltä
 Tai muffinsseilta

Joulu on ihan valkoista
 Ja kulkusia

Joulu on piparkakkuja ja pulkkamäkiä
 Ja lumihiutaleita

Joulukuusen alle justiin tuli lahjoja!

Miilia Alanen, Silva Lammi, Elea Pakarinen, Tessa Uotila, Elias Wuollet ja Isabel Wuollet
2-5-vuotiaiden sanataidekerho Tarinavintti

Joulua kun viettää saa, kaikki ovat riemuissaan.
Ripustetaan kuuseen koristeet,
leivotaan pipareita,
avataan lahjoja,
tehdään kaikkea kivaa.
Joka joulun riemun avata saa.

Pipruunapulverijuoma

Taikajuoman avulla näkee pimeässä.

Taikajuoman resepti:

Pannullinen pippuria

Yksi hiukkanen pimeyspulveria

Koko kaupungin viemäreitten verran suklaakastiketta

2 kissan silmämunaa

1 kyykäärmeen hammas

Muhenna ja raasta silmämunat suklaaseen ja sekoita seos kyykäärmeen

hampaalla. Lisää pippuri ja

sekoita pimeyspulveri sekaan. Anna hautoa viikko. Kaada juoma kanaan ja juo.

Juoma ei lopu koskaan.

Viikon ruokalista

MA: Lättyä, pannukakkua, tikkari, koulutuskakku

TI: Käärrepulla, pikkulätty, hamppari, jättichili, rahkaa

KE: Makkaraa, pikkupullaa, kierrekarkki, pannukakku + hillo, matoherkku

TO: Suklaata, sieni, porkkana, karkkilumiukko

PE: Pullaa, pikku kurkkuja, suklaakakku

LA: Banaani, marjoja, valkoherukka

SU: Herkkutatti, 5 chiliä

Sykkyrällä

Yhdeksän yllätystä yskii käyrätorviin. Yö ymmärtää kyhjöttävää yytä. Yih!
Myötätunnon kyytä. Ykkönen yrjööä yksin. Syksyn syyhy syö kyyryssä kypärää.
Yö syö syntiä. Sydän hymyilee yksin ystävälle. Sysi syntyi syötävälle.

Itikka itkee ikävään. Tuuli kuiskaa itikan surun: Ikävä siiliä. Itku rikkoo
hiljaisuuden pilven pieniksi sirpaleiksi. Iltataivas loistaa sinisenä.

Siinä oli jotakin upeaa, jotakin taianomaista. Täysikuu loisti pehmeän kultaisena pilvisenä yönä. Palatsin valot olivat ylväät ja jollakin tapaa kutsuvat. Ihan kuin jokin olisi kutsunut minua sisään palatsiin, sinä taian täyttämänä yönä. Palatsin puutarhassa olevien palmujen lehdet heiluivat leikkisästi lämpimän tuulen mukana. Katselin palatsin kullankärisiä yksityiskohtaisia koristeita. Katselin palatsin puutarhaa, jossa oli hienoja kukkapenkkejä, asetelmia ja suihkulähteitä. Jostain kaukaa palatsin puutarhan uumenista kuulin huilun äänen. Sen musiikki oli lumoavaa. Tuulen mukana kantautuva, lumoava ääni, vangitsi minut sen pauloihin. Lähdin huomaamattani kävelemään ääntä kohti. Kun näin mistä ääni oli peräisin, jähmetyin paikoilleni. Edessäni puutarhapenkillä ostui suurin piirtein minun ikäiseni poika. Hänen hiuksensa olivat tulenpunaiset ja silmät kiinni hän soitti puupuhallinta. Hänellä oli yllään valkoinen paita ja mustat housut. Kenkiä hänellä ei ollut ollenkaan, mikä oli minusta hieman erikoista, sillä hän näytti olevan palatsista. Tämä eriskummallinen poika ei ollut kuullut tuloani, joten jäin istumaan nurmikolle kuuntelemaan tuota kaunista musiikkia.

Minun nauruperhonen

Sillä on hopeat tuntosarvet ja kultaiset silmät ja siivissä on siniset tähdet ja sen iho on vihreä ja siipien pohjaväri on violetti.

Nauruperhoseni nimi on Stimei.

Ystäväni yskii jäädyttyään yhtäkkiä.
Yritän yllättää ystäväni ylpeänä.
Käsipyyhe ynisee, yritän ymmärtää.
Älykäs pöytä pyytää käsipyyhkeen
kyyhöttämään yököttävään yöhön.
Syksyn lyhty ylistää sydämiä.

Pimeä ei aivan lähde
pienillä värikkäillä lyhdyillä.

Lehdet ovat jo pudonneet
kangas kahisee
väritkin sekoittuvat,
ruskeasta, sinisestä,
mustaan

Pysyn valveilla
vielä hetken,
käännän
nappisilmäni
sinuun

Kettu tietää
Kettu leikkii riemuiten metsässä,
kultaiset ja oranssiset lehdet leijailevat leikkisästi tuulenpyörteissä.
Kettu katselee miten pienet lintuset lentävät kiirehtien lämpöiseen etelään,
kettu tietää,
että se enteilee viileneviä sekä kylmeneviä kelejä.
Kettu tietää, että lintusten lähdettyä siilit menevät talviunille,
nukahtaen hiljalleen pienoisiin pesiinsä.
Kettu tietää,
että siilien vajotessa sikeään uneen,
metsä peittyä valkeaan ja vilpoiseen lumeen,
kettua ei kuitenkaan sureta,
eikä kettu kerää murheita,
kettu tietää,
että hyisten tuulien hävitessä,
lumetkin hälvenevät lämmitessä.
Sen jälkeen tulee kevät,
sekä riemuisat sadepäivät.

Mököt näyttävät suloisilta

Mitä te tiedätte

Oi rakkaat Aurinko ja Kuu, mitä te tiedätte ihmismielestä. Mitä te ymmärrätte ihmistunteista? Mitä te käsitätte ylipäätään ihmisestä?

Ihmismieltä voi verrata arabian kieleen. Se näyttää ja kuulostaa upealta; mutta taitamattomalle on työlästä opetella sen perusteet. Kaikkia kielioppisääntöjä ei voi muistaa, mutta perusasiat hallitsemalla pääsee jo pitkälle. Ihmismieli on yksilöllinen.

Ihmistunteita voi verrata matematiikkaan. Ongelmien ratkaisu ei aina ole helppoa, mutta päämäärään voi päästä useiden eri ratkaisujen kautta. Niin kuin matematiikassakin, joitakin asioita ei vain pysty käsittämään. Ihmistunteita on hankala ymmärtää.

Ihmisiä voi verrata karkkeihin irtokarkkihyllyllä. Tarjolla voi olla suurikin lajitelma vaihtoehtoja, mutta ihminen pysyttelee kuitenkin aina lähes poikkeuksetta niiden tiettyjen toffeekuutioiden ja hedelmäkarkkien parissa, sillä ihminen ei tykkää kaikista karkeista, mutta parhaimmista ihminen ei saa tarpeekseen. Ihminen ei aina osaa valita oikeita karkkeja.

Oi rakkaat Aurinko ja Kuu, tiedättekö te nyt, millaisia ovat ihminen, ihmistunteet ja ihmismieli.

Hyvä naapuri

Tässäpä hieman ohjeita hyvälle naapurille:

Hyvä naapuri on sellainen, joka tervehtii toisia ja tekee naapureille mokkapaloja.

Hyvä naapuri kutsuu kaikki naapurit, jos sillä on jotku juhlat. Hyvä naapuri ei pidä liian kovaa meteliä ja antaa toisille herkkuja.

Tympeä naapuri taas on sellainen, joka hakkaa harjanvartta kattoon, koska on hermostunut.

Tympeä naapuri on koko ajan äkänen. On tympeää, jos imuroi liian pitkään illalla, kun on just saanu unen päästä kiinni. Sitten ärsyttää, jos on jo valmiiksi ärsyyntynyt. Tympeä naapuri on sellainen, joka pitää meteliä, eli soittaa esimerkiksi tuubaa aivan liian kovaa.

Pidä nämä asiat mielessä, niin tulet naapureiden kanssa toimeen varmaan aivan hyvin.

Katselen kirkkaan sinistä
merta ja muistan sun
siniset silmät.
Sun silmissä oli joku
tietty säihke.
se säihke sokaisi mut.
Sä olit myrkkyä.
En enää huomannu kuin
sä tuhosit mua pala palalta.
En osannu päästää irti,
ku vasta sitte ku olin
murtunu.
ja sä jatkoit elämääs
silmät säihkyen.

Pois

– Juoskaa, juoskaa, ettei Pölyaave saa meitä kiinni!

Vaikka Maia onkin koulun käynyt aikuinen, hän tuntuu uskovan Pölyaaveeseen. Kun Erni sanoo sen Leville, tämä hymyilee ylemmydentuntoisesti.

– Tietenkään Maia ei usko Pölyaaveeseen. Mutta se haluaa meidän uskovan. Tajuatko?

Kyllä Ernin pitäisi tajuta. Mutta...

– Miksi Maia haluaa niin, hän kysyy, ja tietää kuulostavansa lapselliselta heti kun Levi ottaa sen ärsyttävän ilmeen.

– No hei, se haluaa, että me pysytään sen mukana.

On yö. He ovat kaikki nuoria. Yksi on juuri ja juuri kolmentoista, Maia melkein kaksikymmentä. He ovat joukko hylättyjä, köyhiä ja pettyneitä. Maia on kai ainoa, joka on käynyt viisivuotisen koulun loppuun. Ja hän on kerännyt heidät viedäkseen heidät pois Kaupungista. Miten, se on kaikille arvoitus, mutta Maia tuntuu tietävän.

Erni ei puhu enää Leville. Se saa hänet tuntemaan itsensä niin tyhmäksi ja lapselliseksi.

He juoksevat sellaisen osan läpi, mitä Erni ei tunne. Eikä varmaan kukaan muukaan, paitsi ehkä Maia. Talot ovat raunioituneita keskivertoa pahemmin, osan paikalla on vain punaisia tiilikasoja. Erni ei ole varma missä katu kulkee – jos sitä edes on. Maia mutkittelee jäänteiden seassa aivan kuin tietäisi reitin. Onko hän tehnyt tämän aiemminkin?

– Pysähdytään, Maian tasainen ääni sanoo.

Erni lyö nenänsä Levin selkään. Tämä sihahtaa jotain, mutta Erni ei kuule. Hän on jähmettynyt katsomaan tyhjyyttä. Edessä ei ole mitään. Ei mitään. Tai... on siinä maan tilalla vettä. Mutta muuten Laidalle jatkuva aava.

– Tämä on meri, Maia sanoo.

Meri? Tietenkin Erni tiesi, että Maia alkoi johtaa heidät pois, mutta että merelle?

– Nyt meidän tulee tehdä valinta, Maia sanoo. – Nimittäin siitä, kuka jää.

Nurinaa. Kukaan ei halua jäädä. He kaikki ovat tehneet raskaan päätökset lähteä. Kadota. Miksi he eivät nyt pääsisikään mukaan?

Maia huokaa.

– Jonkun on pakko jäädä, hän sanoo aivan kuin selittäisi asiaa pienelle lapselle. – Minulla on aivan yhtä kova halu muualle, kuin teillä muillakin. Myös minä olin lähdössä, mutta jäin, jotta keräisin teidät kokoon. Näin useampi meistä pääsee pois...

– Jos minä olisin halunnut pois tuota tietä, olisin voinut hypätä muurilta itse, Levi möläyttää. Erni huomaa, ettei ole ainoa, joka on alkanut epäillä matkaa.

– Hölmöt, Maia sanoo. – Ette te veteen hyppää. Ette te ui. Te istutte veneessä, ettekä edes kosketa vettä.

– Suojaako venekään meitä, kun putoamme? Neema kysyy haastavasti.

– Sinun ei edelleenkään ole mikään pakko lähteä. Voit jäädä tähän rapistuvaan loukkoon aivan vapaasti, Maia selittää kyllästyneeseen sävyyn.

– Mutta mikä ratkaisu itsemurha muka on? Verse protestoi.

Maia huokaa jälleen.

– Ei tämä ole mikään itsemurha. Veneessä on turvallista matkustaa toiselle saarelle, joka ei vain näy tänne.

– Toinen saari? Joka ei vain näy tänne?

Ernin luottamus Maiaan karisee hetki hetkeltä. Hän ottaa yhden askeleen taaksepäin. Ja toisen.

– Oletko itse koskaan matkustanut sinne, Verse kysyy.

– Jos olisin, en seisoi nyt tässä.

– Eli et edes tiedä, onko sitä ”toista saarta” olemassakaan?

– Kuulkaa! Maia sanoo. Hän on menettämäisillään malttinsa. – Voitteko te enää peräännyä? Tahdotteko te todellakin luopua siitä, mikä voisi pelastaa teidän kurjan elämänne? (– Tai tuhota sen, Mena rutisee.) Kuka teidät, ikänne kaduilla asuneet, kouluttamattomat villit kouluttaisi ammattiin? Haluatteko te elää näin koko loppuikäenne?!

Erni ajattelee Teri-setää. Ottaisiko setä hänet vielä luokseen, jos Erni löytäisi takaisin kotiin?

– Sinä olet ikkunan takana, ja minä avaan oven, Maia siteeraa vanhaa sananlaskua. Se tarkoittaa, että tarvitseva saa mahdollisuuden. – Tuletteko te sisään vai ette?

Erni ei kuule lisäystä. Hän muistaa, miten setä sanoi juuri samoin sinä päivänä, kun isä ja äiti katosivat ja setä haki Ernin luokseen. Hän kääntää selkensä väittelevälle joukolle, ja pyrkii juoksuun.

Olen luonteeltani välttelijä, minä
välttelen kaikkea mahdollista
etenkin asioita joista en pidä,
jotka olisivat minulle hyödyksi tai jotka lojuvat keskeneräisinä lattialla.
Mutta älkää luulko että jättäisin tähän, minä
välttelen asioita joista pidän, sillä
kuitenkin jätän ne kesken taas
ja lopulta pakkona lattialla lojuvat epämääräiset ikuisuusprojektit
Välttelen aamut, päivät, illat, minä
yölläkin välttelen unia, sillä
uni voi herättää ajatuksia
– minähän välttelen ajattelua

Ja kaikkein mieluiten, oikeastaan,
minä istun ja katson ja olen vaan

Pelko

Kun pelko on takana, alkaa kiihdyttää vauhtia. Kun pelko on edessä, yrittää juosta karkuun. Kun pelko on joka puolella, alkaa ahdistamaan ja yrität karkuun mutta turhaan. Pitää kohdata pelko.

Kaksi pelottavaa traumaa

1. Oltiin ajamassa viiden tunnin matkaa mummolasta. Vastaan tuli rekka. Meidän edessä oleva auto törmäsi rekkaan ja syttyi palamaan. Rekka kaatui ojaan.

Henkilöauton kuski kuoli, mutta rekan kuski selvisi.

2. Oli ilta. Olimme Helsingissä metrossa. Yhtäkkiä kaksi miestä alkavat tapella.

Jäimme seuraavalla pysäkillä, koska lapsia pelotti. Soitimme taksin, jotta pääsimme leirintäalueelle.

Mökö

Luulen, että kyseessä on Mökö. Mököt näyttävät suloisilta pienine sarvineen, karvapehkoineen ja keltaisine silmineen. Mutta ihanan ulkokuoren alla on paha ja pikkulapsia pelotteleva olemus. Mököillä on taipumus pelotella pikkulapsia ja tulla heidän uniinsa.

Normaalisti Mököt eivät pelottele lapsia juhlapäivinä, mutta Halloween on eri asia. Silloin Mököt pelottelevat enemmän kuin yleensä. Mököt rakastavat kaikkea makeaa, kuten karamelleja. Mököillä on aina mukanaan pieni valkoinen apuri, joka on kiltti. Se yrittääkin välillä kehottaa Mököä lopettamaan lasten pelottelun.

Viha

Kun jokin ärsyttää, auttaa esimerkiksi se, kun ottaa paperin, suttaa sen täyteen ja repii rikki. Mutta kun ärsytys muuttuu vihaksi, harvoin auttaa mikään. Joskus itkeminen, huutaminen tai paperin rikki repiminen ei vain auta.

Ärsyttävien ihmisten karkoitusjuoma

Taikajuoma tepsii karkoitukseen.

Taikajuoman resepti:

100 l sukkahikeä

90 dl korvavaikkua

miljoona pippuria

oksennusta ja vettä sekoitettuna

Yhdistä aineet.

Riittää ∞ määrälle ihmisiä.

Puhelin soi ja melkein nielaisen sydämeni. Joskus ennen oli mukava saada puheluita. Nykyään soittaja ei koskaan ole kaveri, ei sukulainen.

TUNTEMATON soittaa.

Pitäisi olla iloinen, että edes joku muistaa minua. TUNTEMATON on yleensä pirteä ja ystävällinen. Joskus se haluaa sopia päivämääriä. Joskus se antaa aiheellista palautetta. Joskus en ymmärrä pätkeäkään mistä se puhuu, mutta saan sen puheripulin loppumaan. Vastailen: joo, joo, kyllä, sopii hyvin!

Koska siitä TUNTEMATON pitää.

TUNTEMATTOMALLA oli tapana soittaa aina ala-asteella ja höpistä omiaan, nauttia hämmennyksestä, epäonnistuneesti tukahduttaa naurunpuuska, puhua feikillä äänellä joka kumisee, se on kaiuttimessa. Ehkä TUNTEMATON haluaa edelleen vain pilailta, laskettuaan luurin se räjähtää nauramaan, kuulittekste sen se ei tajunnut mitään?

Tuijotan numeroa. En tunnista. En halua vastata. Painan vihreää luuria ennen kuin ehdin jänistää, ja pian TUNTEMATON suoltaa korvaani taas jotain hämmentävää monologia, ja minä esitän tekeväni muistiinpanoja vaaleanpunaiselle post-it -lapulle ja nyökyttelen, vaikka tiedän, ettei esitykseni näy langan toiseen päähän.

Juoksuhiikka – älä pyristele tai uppoat yhä syvemmälle

Astuin harhaan. Upposin. Pyristelin. Vajosin yhä syvemmälle. En päässyt pois. Olin ansassa. Ensin varpaat sitten jalat, keskivartalo ja siinä minä olin. Vain hartiat vaivoin pinnalla. Mutta minä selvisin. Kuin ihmeen kaupalla. Minä selvisin.

“En ajaudu pois polultani uudelleen”, lupasin itselleni. Näin kauniin kukkasen. Halusin koskettaa sitä. Astuin harhaan. Uudelleen.

Siinä minä taas olin. Pakoreittiä ei näkynyt. Apua ei ollut tulossa. Olin yksin. Mutta minä selvisin. Hädin tuskin.

“Enää en tartu houkutuksiin”, uskottelin itselleni. Näin valoa edessäni ja juoksin sitä kohti. Sokeana. Ja siinä minä taas olin. Upponeena juoksuhiikkaan. Loputtomaan suohon.

Nenän pää vielä näkyvissä hengitin raskaasti viimeisiä henkäyksiäni. Olin valmis katoamaan. Sitten hän tuli. Hän seiso i edessäni ja nosti minut ylös. Katsoin häntä. “Jo kolmesti olen upponnut. Uppoanko vielä kerran, jos lähden hänen mukaansa?” ajattelin.

Katsoin häntä ja hän minua. Näin viattomuuden. Hän ei työntäisi minua polultani. Minä tiesin sen. Vilkaisin vielä viimeisen kerran juoksuhiikkaa selkäni takana. Sinne en enää palaisi. Yhdessä me nousimme ilmaan.

Uni alkaa syvässä kuilussa.

En näe mitään. Onneksi minulla on valoa purkissa, jotta näen paremmin.

Huomaan, että olen syvällä rotkossa. Onneksi minulla on itsestään täyttyvä taskukokoinen raketti. Nyt se on täyttynyt. Käynnistän sen ja lennän rotkosta pois. Rotkon reunalla vaanii lukutoukkia. Ne voivat vaikka repiä minut osiin löytääkseen edes pari sanaa tekstiä. Heitin kirjat niille harhauttaakseni niitä, ja ne ryntäsivät heti niiden kimppuun. ”Huh!” sanoin unikaverilleni ja halasin sitä.

Yöllisiä muistiinpanoja

Yöllisiä muistiinpanoja osa 1

Olen huomannu että mun unet on aina samassa paikassa, tai no, tavallaan.

Esimerkiksi jos oon kerran ollut jossain bussipysäkillä, niin toisessa unessa ajan sen pysäkin ohi ja niin edespäin.

Oon pikkuhiljaa oppinu, mikä paikka on missä.

Joten nyt olen päättänyt, että olen unisuunnistaja.

Hyvän unen resepti

Tyyny

Lakana. Kaikkia millaisia ne vain haluaa, vaikka sammakko

Peitto. Kukka-peitto

Hyvänyönsuukkoja 5 kappaletta

Hampaiden pesu lasten- ja aikuisten hammastahnalla

Iltasatu – ihan satukirjasta tai pingviinisatu

Peittely. Peitto päällä ei tule kylmä

Iltapalaksi ihan mitä vaan ja leipää, myslipatukoita, mehua ja popcornia

Yö vieraassa talossa, ja olen yksin. Makaan patjalla, lattialla, tuijottaen kattoon. On jo melkein keskiyö ja minua pelottaa.

Nousen hitaasti ylös ja kuljen kohti ikkunaa. Säleverhon kohdalla pysähdyn hetkeksi, sydämeni hakkaa. Kurotan varovasti kohti verhon vetonarua ja nostan verhoa.

Kun avaan verhon huoneeseen tulvahtaa kirkas valo, joka sokaisee minut hetkeksi. Tänä yönä on täysikuu.

Kavahdan taaksepäin ja kompastun. Rymähdän selälleni suoraan patjalle. En hetkeen uskalla edes hengittää, värisen kauttaaltani, entä jos joku tulee.

Makaan siinä kauan ja kuuntelen, talo on hiljainen, jopa aavemainen. Vain seinäkello raksuttaa jossain hiljaa. Kuulen, kuinka sydämeni hakkaa.

Nousen jälleen. Ovi edessäni tuntuu kuin vetävän minua puoleensa. Minua pelottaa. Ojennan käteni ja lasken sen oven kahvalle.

Väännän kahvasta varovasti, ja ovi narahtaa pahaenteisesti. Tulen pimeään käytävään, seinäkellon raksutus kuuluu nyt lähempää.

Kuljen käytävän päähän ja saavun vanhaan olohuoneeseen. Samalla hetkellä vanha seinäkello alkaa lyödä. On keskiyö.

Kaksitoista kummaa lyöntiä, ja taas aavemainen hiljaisuus. En tiedä, missä olen, enkä tiedä, missä huoneeni on.

Viereisestä huoneesta kuuluu askeleita, ne lähestyvät. Onko se talon asukas, vai ulkopuolinen? Aivan sama minulle, sillä en saisi olla tässä huoneessa. Minun kuuluisi nukkua.

Elsa Hyysalo
Siivekkäät

Karhut näkevät talviunia...

mustikoista,
kesästä,
käpyjen syömisestä,
siitä että voisi kiivetä kaupungin talolle
tai radioon
tai omaan äitiin,
tuteista,
poikasierien imetyksestä,
presidentin linnaan kiipeämisestä.

Sampsu Greus, Luukas Herranen, Olavi Kananen, Ville Lahdenperä, Anna Seilonen ja Erik Tenhunen
4-5-vuotiaiden sanataidekerho

Perhoset ovat kultaisia, keltaisia, vihreitä ja oransseja. Perhoset vaihtelevat väriä joka toinen sekunti. Perhoset ovat todella kirkkaita ja niillä on tuntosarvet. Tuntosarvet ovat kiiltäviä. Perhosilla on erilaisia siipiä ja niissä on erilaisia kuvioita.

Jasminin tallissa

“Unelmat ovat lasia,
jos niistä päästää hetkeksi irti,
hajoavatko ne palasiksi?”

En muista lapsuudestani paljoa, muistan vain sen, että joka yö menin ulos ja lähdin juoksemaan.

En muista, kuinka pitkään tai kauas juoksin, mutta saavuin aina tallille. Talli oli vanha ja autio, vain hevoset olivat siellä. Yksi oli häikäisevän valkea ja toinen suuri ja musta. Muita hevosia en enää muista, ne ovat minulle enää kuin häilyviä muistoja menneisyydestä. Tallin ovella pysähdyin ja kävelin hitaasti valkean hevosen luo, kumarruin ja taputin hellästi sen pehmeää turpaa ja sanoin:

“Olen tässä, Jasmin.”

Hevonen hirnahti ja katsoi minua suurilla silmillään. Katse oli täynnä lempeyttä ja luottamusta, aivan kuin se yrittäisi sanoa:

“Tiedän, olet aina tullut.”

Yö oli meidän yhteistä aikaamme, ja me juoksimme niityllä paljain jaloin, kunnes aurinko nousi. Silloin hyvästelin Jasminin ja Jennyrerin, sen suuren mustan, kyynelet silmissäni ja lupasin tulla takaisin taas ensi yönä. Joskus juoksimme mäelle, jolloin Jasmin kantoi minua uskollisesti huipulle saakka. Siellä katsoimme nousevaa aurinkoa ja Jasminin harja liehui tuulessa valkoisena, hohtaen auringon valoa.

Halusin päästä Jasminin luo, siksi juoksin. Mutta eräänä yönä sairastuin. Äiti sanoi, että olen aivan terve, mutta minä tiesin, etten ollut, sillä sinä yönä en päässyt tallille. Juoksin kauan

tallia etsien, mutten löytänyt sitä. Se jatkui, ja yö yöltä juoksin vähemmän ja eräänä yönä lopetin etsimisen. Viikot kuluivat ja muuttuivat pian kuukausiksi ja sitten vuosiksi. Ja eräänä yönä lähdin taas juoksemaan. En tiedä miksi, mutta jokin vain pakotti minua. Silloin pääsin tallille. Juoksin sisälle talliin, ja huusin Jasminia. Se ei vastannut. En kuullut edes pienintä hirnahdusta. Miksi se ei vastannut?

Kyynelot nousivat silmiini, se ei ole mahdollista! Kaiken tämän yhteisen jälkeen, se ei ole voinut kuolla! Kävelin hitaasti kohti Jasminin pilttuuta. Kaikenlaiset tunteet ja ajatukset pyörivät päässäni yhtenä sekamelskana, kunnes saavuin sen pilttuuseen. Sen ovi oli auki ja Jasmin oli poissa. Se oli karannut. Kävelin hiljaa kotiin. Sen yön jälkeen en päässyt enää tallille.

Jo kauan ennen sitä kamalaa yötä, jolloin sairastuin, Jennyrerkin alkoi kadota, muuttua etäiseksi muistoksi menneisyydestä. Mutta Jasminin muistan aina, sen kirkkaanvalkoisen harjan, sen pehmeän turvan ja sen suuret silmät täynnä luottamusta. Se juoksee ehkä niityllä jossain toisessa maailmassa ja nousee iltaisin kukkulalle muistelemaan kauan sitten koettua yhteistä elämäämme.

Usvatuuli

Hei! Olen Usvatuuli. En oikein tiedä tarkkaa syytä sille, miksi minua kutsutaan Liisa-Maijaksi luokallani. Edes opettajani ei suostu kutsumaan minua Usvatuuliksi. En oikein välitä siitä, mutta se on outoa. Luokkalaiseni mukaan lukien opettajani sanovat minua oudoksi. Pukeudun yleensä syvän violetin väriseen kaapuun ja taskussani piilee ennustuspallo. Ehkä minua kutsutaan siksi Liisa-Maijaksi, jotta olisin hieman tavallisempi.

Mikä on taikasauva?
Keppi jolla taiotaan,
sauva jolla loitsuja aikaan saadaan.
Kipinöitä sauvasta tulee, jos sille loitsun lausuu.

jäätelö ON sakset
kahvi ON kuppi
suklaa ON kaakao
hiiri ON kissa
koira ON lintu
lammas ON norsu

peili ON näkkileipä
on ON on
on ON kuppi
valo ON kuva

Uni jota ei voi unohtaa

Vaeltelin suuressa kuusimetsässä. Oli keskipäivä, mutta metsässä oli hämärää. Pian huomasin kuusenoksien välistä pilkottavan jotain. Lähdin kävelemään uteliaana sitä kohti. Päädyin suuren kartanon puutarhaan. Kartano oli vanha, ja aikoja sitten hylätty. Köynnökset kiipeilivät kartanon seiniä pitkin, ja puutarhan olivat vallanneet kauan sitten istutetut ruusut. Hipsin puutarhan läpi, varoen tarkasti astumasta ruusujen päälle.

Kartanon luokse päästyäni emmin hetken, mutta avasin kuitenkin kartanon suuret, mahonkiset kaksoisovet. En tiennyt löytäisinkö kartanon luokse enää uudestaan, joten en halunnut päästää tilaisuutta pois käsistäni. Halusin tutkia kartanon läpikotaisin. Astuin sisälle kartanoon uteliaana.

Oikealla puolellani oli portaat. Vasemmalla puolella oli aukinainen ovi, joka johti ruokasaliin. Päätin kokeilla portaita. Hyppäsin parin osittain lahonneen askelman yli, ja lähdin nousemaan portaita. Jokainen askelma joko natisi, nitisi tai narisi. Toivoin, että ne eivät pettäisi altani. Noustuani portaat, huomasin olevani aulassa. Aulassa oli kolme ovea. Kolme vaihtoehtoa. Kolme mahdollisuutta.

Heräsin säpsähtäen herätyskellon pirinään. Huokaisin. Olin nähnyt unen monta kertaa ennenkin. Uni loppui aina siihen, kun pääsin ovien luokse. Olen monesti miettinyt, miten erilainen elämäni saattaisi olla, jos olisin tehnyt valintani eri tavalla. Jos olisin valinnut toisin, missä minä olisin nyt? Kolme ovea symboloivat suuria valintoja, ja suuret valinnat muovaavat elämämme.

Jos katsoo tarkasti kolikkoa, voi sen keskellä huomata pienen etanan. Ja jos etanaa katsoo hyvin läheltä, sen kuoressa voi huomata kellon. Ja kellon minuuttiviisarissa taas voi nähdä galaxin, jossa on planeetta, jossa asuu pinkkejä lehmii. Ja lehmien nenästä kasvaa maitopurkkeja, joissa asuu alieneita, jotka käyttävät kokinhattuja tonttulakkeina. Ja näissä "tonttulakeissa" asuu jääkarhuja, joiden turkissa on kultaisia kilpikonnia, jotka valittavat siitä, etteivät ne osaa lentää. Ja tämän kaiken voisivat ihmiset nähdä, jos he keskittyisivät mieluummin katselemaan kolikoita kuin maksamaan niillä.

Taikahattarapilvijuoma

Taikajuomasta tulee höyhenenkevyt olo ja leijuu. Taikajuoman vaikutus lakkaa 1 sekunti ennen kuin 24 tuntia on kulunut.

Taikajuoman resepti:

10 kg hattaraa

24 äänettömyyspastillia

5 l kyyneleitä + maitopurkin kokoinen varapurkki

30 kaivollista lentohiekkaa

Varaksi avaruudesta lentää tähtipölyä lentoavuksi

Kaikki aineet sekoitetaan, seosta puhalletaan ja sen annetaan hautua 1 minuutti ennen juomista.

Runo on sana

Marraskuussa

Marraskuussa pistin sormeni väärttinään ja nukuin sen takia yhden päivän. Kun heräsin, laitoin jalkaani ihanat lasikengät ja lähdin kurpitsavaunuilla kouluun. Koulussa oli ruuaksi myrkkyomenia, mutta niiden myrkky ei ollut tappavaa, vaan siitä tuli maha kipeäksi.

Tänään näin ulkona hehkuvia kukkia. Ne olivat tosi kauniita. Huomenna kerron toiveeni taikapeilille. Myöhemmin nähdään, toteutuuko se?

kaakao ON suklaa
tähti ON avaruus
runo ON sana
jäätelö ON kahvi
kivi ON kukka
kirja ON kynä

Maisa Mänty, s. 2009
7-vuotiaiden sanataidekerho

nn ON salainen
on ON on
jäätelö ON kynä
kahvi ON tähti
kaakao ON avaruus
suklaa ON sana
kukka ON kirja
kivi ON runo
kissa ON hiiri
koira ON pöllö
lammas ON hirvi
norsu ON puu
lintu ON susi
krokotiili ON myyrä
planeetta ON kuppi
näkkileipä ON ikkuna

Vesi desi hurja masina pistetään kissa ihan oikeesti mahdotonta kissa hyppäs kaapin päälle miten se niin teki hyppää kaapin päälle örkki mörkö sängyn alta hyppää säikähdän huudan äiti pelkään kamalana äiti ei usko että sängyn alla on mörkö mutta sellaisia aikuiset on toisin kuin me lapset me uskotaan tosiaan tänään uskon kaikkea mitä sanotaan sano vaikka mitä mieleen juolahtaa oho ralliauto ajoi ylinopeutta sakko mitä sakko muka ei ei ei saisinko teetä ja paljon mutta ei kiitos sakkoa ja minä vihaan sakkoja ne on ihan tyhmiä.

Hei, tälä Uniko!

Seevä, tulen sine, Kesänimeen. Nätän teke Pahan unen man. Olen kisannut
Lepakoa Pahojen unien maasa ja käny 6 000 000 kerta vesasa. Olen känyt tellä
16 keraa muta ovet ja ikunat olvat lukosa.

Kitos kirestä! Nyt osan tula Kesänimeen.

He he, nähän kota!

Uniko

Jouluinen salaisuus

Joskus joulupukin kassi on kuin musta aukko.

Sinne häviää kaikenlaista.

Jäätelöä, kultakolikoita ja avaruusolioita.

Joskus sieltä tulee ulos

pienenpieniä matoja,

jotka syövät lahjoja.

Ja tämän kaiken olisi joku voinut nähdä,

jos vain jaksaisi katsoa.

Hei Tuittu! Olen ollut yksin pimeässä. Tulisitko käymään luokseni? Tehdään siellä kirja ja sitten leikitään sen jälkeen. Syötäisiinkö sitten jätskit ja sitten karkkia? Sitten kun ollaan syöty karkkia ja jätskit, niin minä voisin tulla sinulle käymään. Mentäisiinkö kukkakedolle tekemään kukkajuttuja? Ehkä voitais käydä altaalla uimassa. Kuunneltaisko meillä musiikkia? t. Nyyti

Illusionismin ikkuna

Illat, aamut, yöt ja päivät. Iltaa ootan yötä päivää kun aamut kulkea häivähtää.
Mihin mielipiteeni tähtää kun ikeet miltei jokaiset menee illuusion ilmoille?

Katson ikkunaan illusionismin: Se veisaa virttä Vennamon, talsii teitä Tannerin,
avaa aidat Alkion.

Filosofian veistos vangitsee vapauttajansa. Pelko kahlitsee pelastajansa vaikka
joskus myös pelastaa.

Ikkuna illusionismin on peitetty hatariin muistikuviin voimakkaina oleviin.
Illusionismi saapuu kuvataiteilijoiden eteisiin.

Marssii marxilaisuus kun leijuu leninismi, ilmoittaa itsestään jokainen ismi
ikkunassa illusionismin.

Uudet ajat vaatteissa vanhan soittaa sointejaan. Haluaisi maailma selkeyttä,
mutta onko kaikki lopulta menevä illusionismin ikkunaan?

Karhea karminpunainen tahraa jälleen puuvillapuuuhkaa. Valkoinen villa on nyt turmeltunut lopullisesti, eikä mikään määrä pesuainetta enää kykene erottamaan verta huokosista. Näkymä on niin tuttu, että se on melkein kliseinen. Tänään suolenpätkestä on kuitenkin riisuttu viihdyttävyyttä ja ruumiista fiktiivisyys. Tunnelmassa lilluva surrealisuus tekee kilpaa kuolemaa lattialla kituvien kalmojen kanssa, ja ajatus vihdoinkin kuoriutuu.

Juokse!

Nim. Atsuli

Se on ystävällinen ja iloinen tunne, joka muuttuu kovaksi surullisena,
kylmäksi jos sillä ei ole ystävää,
pyöreäksi jos se yllättyy.

Se matkustaa ja asuu rautapurkissa,
jolla on jalat ja joka liikkuu.

Sanat tekevät meidät tyhjiksi.
"En muista että puhuimme"
joku sanoo,
ja muistojen reunat alkavat haalistua
Värit liota maidossa, kadota
kunnes kaiken takana on valkoista.
Niin, emme puhuneetkaan,
enhän minäkään muista vaikka koitan

koota valkoreunaiset kuvat
ehjäksi seinämäksi,
laastia palaset yhteen,
sen mitä joku sanoi
mitä sanoi sanoneensa
Eivätkä ne aivan istu yhteen,
mieleeni jää aukkoja
mutta sanon ettei se haittaa
Että mieltäni on tarkoituskin
vain katsoa kaukaa

Sanataide

Joo olen ollut täällä pari viikkoa, mutta täällä kulunut aika on ollut tosi hauskaa.

En ole varma vielä kaikista töistä, mutta vielä on mahdollisuus yrittää.

Toivon, että kaikilla on tuleva aika ihanaa oppimista.

Nähdään taas, hei hei.

Tuuli leikkii lehvästöissä

Pää jo mättäille painuneena honkavanhus muistelee.

Hän muistaa pienen tytön, joka tulee metsästä hypähdellen, ja kiipeää hänen oksilleen. Tytön nauru kantautuu ympäri metsää. Hän huutaa toiveensa tuuleen. Laulaen hän kilpailee lintusten kanssa. Ääni kaikuu metsän kaukaisimpaan ja yksinäisimpäänkin osaan ja täyttää ne suloisella helinällään.

Hän muistaa pienen tytön, joka rymistelee metsästä, ja kapuaa itkien hänen oksilleen. Tyttö kietoo pienet kätensä puun ympärille. Puu hymisee ikaikaista säveltä. Se vie tytön unien ja tarinoitten saarille. Tyttö nousee, suukottaa puun karheaa pintaa ja hypähtää alas. Nauru ja laulu kaikuvat taas kaikkialla metsässä.

Hän muistaa metsän, joka seisoo hänen vieressään. Puut ympärillä laulavat laulujansa metsään eksyneelle kulkijalle. Linnut siellä soittavat sointujansa keväisin toivon sävelin. Tuuli leikkii lehvästöissä ja pyyhkäisee silmästä kyyneleen.

Vielä eilen seisoj metsä, vanhan hongan rinnalla. Tänään vanhus makaa yksin hakkuuaukean laidalla. Kuulla voi vain kaiun metsän puiden laulusta. Ei laula enää metsä, ovat puut vaienneet.

Vielä kiuru seisoo kevään kämmenellä, vanhan hongan oksilla. Se soittaa menneiden metsien tarinoista ja uudesta keväästä.

Tuuli suhisee, kuulen myrskyn tulevan.
Myrsky lähestyy ja horisontissa näkyy
mustia pilviä. Lähden kävelemään rohkeasti
kohti myrskyn silmää. Myrsky lähestyy.
Nyt näen taivaiden sotajoukkojen tulevan
tännepäin.
Se tietää että jotakin suurta ja
surullista on tapahtumassa.

Sen niityn kukka

Taivas itkee, maa nielee sen kyöneleet.

Myrkkukasvejakin kasvaa maasta, mutta taivas silti kastelee ja antaa heille mahdollisuuden, ovathan ne ainakin kauniita.

En halua särkeä ketään varsinkaan kedon hienointa kukkaa ja sen terälehtiä.

Tyhjällä niityllä sinut huomataan, mutta ympärilläsi on paljon rikkakasveja ja ehkä kukkamerellä sinut poljetaan.

Missä ikinä tuletkin näkyväksi rakas, näen sinut aina ja pyydän tuulen lakaisemaan rikkaruohot ympäriltäsi.

Kylvän sinut niitylle, jossa haurautesi on vahvuutesi.

En näe enää sinua sillä niityllä, jolla sinut koitettiin peitota.

Niin ihmeellistä se onkin kun kukka ja taivas puhuvat, kuin Aurinkovoima pitää pakastimen kylmänä. Vahingoitat myös muita jos kuihdut.

Olet tärkeä sydämillemme.

Lintuloitsujuoma

Taikajuoman avulla muuttuu linnuksi ja pystyy lentämään.

Taikajuoman resepti:

10 dl höyheniä

2 rkl hattaraa

2 vadillista lentohiekkaa

Pane hattara suolaiseen veteen ja lisää lentohiekka. Lisätään leikatut höyhenet tasaisesti ja sekoitetaan. Lämmitä 2 min mikrossa.

Puuhemmot

Luulen, että kyseessä on puuhemmo. Puuhemmot ovat hyvin rauhallinen kansa, jotka elävät puunkoloissa (lähinnä havupuissa). Puuhemmot elävät keskimäärin 386-vuotiaiksi. Sellaisen tunnistaa harmaista hiuksista ja hitaasta puheesta. Puuhemmot RAKASTAVAT juoruja. Yleensä niiden juorut voivat olla 100 vuotta vanhoja, joten niitä ei jaksaa kuunnella. Jos sattuisit näkemään puuhemmon, ÄLÄ jää juttelemaan sille, sillä 99 % varmasti kuolet tylsyyteen.

Viikkokatsaus

MAANANTAI

makkara

marja

manteli

mansikka

Matleena

Mari

Milla

Martti

maito

TIISTAI

Tirppa

Tilulilu

tikkari

torttu

tomaatti

tikku

tortilla

talo

tikkaat

Tiina

KESKIVIIKKO

kuoltiin

kakka

kivi

keppi

kuorrutus

kakku

kurkku

keskari

keittiö

kivääri

TORSTAI

Tirppinen

PERJANTAI

pappa

peppu
pippeli
pihvi
pissa
pihka
pieru
pimppi
pytty
possu
pyörä
pyssy
potta
pumerangi

LAUANTAI

lankutus
luolailu
laulu
laivailu
laiskottelu
Lilja

luksus
laukka

SUNNUNTAI

sukka
suippo
sieni
suka
saippua
suklaa
sushi
susi
saatan
sairas
Siina
Senni
siima
siili
Sini

Senni Asell, Alisa Herranen, Hilma Kaisto, Niila Kauppi, Juho Kubin, Maisa Mänty, Silla Palokangas, Lilja Pylkkänen, Ilan Risto ja Jonna Seppänen
7-vuotiaiden sanataidekerho

Mikä Suomi on?

Paikka mahtava.

Siellä on järvet suurimmat,

Eläimet kauneimmat.

Tämä on Suomen taikuutta!

Saaga Vuotikka, s. 2007

8-11-vuotiaiden sanataidekerho

Soudan suolla sotkan

Soudan suolla sotkan, katson kitaan kotkan. Suolta noudan naavaparran nohevan ja uudestaan etsin Euroopan: Tuon sen mestaan metiseen istumaan tuoleilla totisten tuomareiden.

Auraan ajatuksiani ahoilla aforismien, rustaan runoni musteella mutaisella, kynää kultaista kaivan soilta sotkan, mieleni mutkan tekevi, sanani sauhuavi.

Suo sotka, etelä mäellä arkaismin. Sotka suolla sanovi: Luo maailma, avaa ovi. Mieti tekojasi tovi. Lointuvi joskus lie rakkauden synkkä lovi. Suokaa aikaa ja anteeksi. Suo tekojaan suomi ja niistä syntyi tekojen Suomi.

Nietoksellinen nauru

Leppäkerttu on aaltoilevan paksuinen, moni-ilmeinen, syväkuoppainen, karttamainen, hidastelevainen ja kaikin puolin rakentelevainen ja varmaan jotain muutakin.

Maailmannapa

Maailmannavalla asuu eskimokansa, joka kutsuu itseään Esmoiksi. Esmot asuvat igluissa. Heillä on lemmikkeinä koiria mm. huskyja ja alaskanmalamuutteja. He ovat kasvissyöjiä ja syövät ainoastaan jouluna vähän lihaa.

Esmot kasvattavat kasviksia ja hedelmiä isoissa kasvihuoneissa.

Maailmannavalla on outo ilmasto. Siellä sataa lunta vain talvella, mutta silti siellä iglut kestävät ympäri vuoden. Se johtuu siitä, että Maailmannapa sijaitsee Tampereella. Esmot puhuvat tavallista suomea. Ja niillä on samat tavat kuin tavallisilla ihmisillä, paitsi, että niillä on harvinaisen hyvä yhteys eläimiin.

kroko ON tiili
lin ON tu
puu ON norsu
susi ON myyrä
kissa ON koira
lammas ON kaveri
hirvi ON ruskea

myyrä ON lammas
norsu ON hiiri
koira ON kissa
krokotiili ON susi

Joutsenet ikävöivät

On juuri se aika kun linnut lähtevät etelään.

Joutsenet tulevat ikävöimään tätä paikkaa ja me heitä.

Kolme lintua ihmettelee, miksi heidän täytyisi lähteä.

Vaikka olisikin kylmä, heidän rakkautensa lämmittäisi kuin untuvapeitto.

Öinen joutsenlampi jättää kaipuun ja herättää tunteita.

Joutsenet miettivät, onkohan lampi jo kuihtunut, kun he palaavat, tai saastunut.

Siivillään he puhdistaisivat saastepeitteen ja itkisivät surusta lammen, josta voisi ihailla kuun ja tähtien heijastumaa.

Syksyinen ilma ja sorsatkin mukana baletissa, jonka joutsenet loivat, kun uivat lähemmäs parvea ja yötä, joka jäi viimeiseksi sinä vuonna lammella.

Ilma on kostea ja esityksen täydentää joutsenten hyvänyön laulu, metsälle heidän takanaan ja kauriille, joka vilkuttaa hyvästiksi.

Minun naurustani syntyy värikkäitä perhosia.

Hilla Harju, s. 2008
8-9-vuotiaiden sanataidekerho

Hattarakaduilla, kullankujilla

Hattarakatu 2

Tämä kerrostalo sijaitsee Hattarakadulla ja siellä asuu monenmoista asujaa.

Kolmannessa kerroksessa vasemmalla asuu Liisa Lakman. Liisa on aivan tavallinen tyttö, joka istuu päivät tietsikalla. Hänen suurin salaisuutensa on, että hänellä on koira, joka osaa puhua.

Lakmanin yläpuolella asuu Anna Marja. Hän on silmälääkäri. Annan suurin salaisuus on, että hän on varastanut päiväkodin pihalta tekonurmen palasen, jota hän säilyttää kaapissa.

Kaksi kerrosta alempana asuu Aamu Kiilakoski. Hän on ammatiltaan tutkija, joka tutkii luontoa (eli on semmonen ihan tavallinen tutkija). Aamu on aina kiltti muille naapureille.

Kaksi kerrosta ylempänä oikealla asuu Vanessa Ontero, akrobaatti ja laulaja. Hänen suurin salaisuutensa on, että hänellä on kotonaan suuri viidakko.

Rouva Onteron vasemmalla puolella ylimmässä kerroksessa asuu Dinosauruksenkesyttävä. Hän on kiltti ja asuu pienen koiransa kanssa. Dinosauruksenkesyttävä kolaa pihan lumet tarvittaessa.

Ensimmäisessä kerroksessa keskimmäisenä asuu kaupanpitäjä neiti Kauppinen. Hän siivoaa talon saunan ja rappukäytävät. Hänen kotonaan asuu hirveä eläin. Se on ilves.

Kolmannessa kerroksessa oikealla asuu balettianssija Sanni. Hän huolehtii talon tuuleuksesta avaamalla ikkunoita. Hänellä on kotonaan paljon timantteja.

Hattarakatu kahden asukkaat ovat kaikki oikein kilttejä toisilleen ja tekevät kaikki vuorollaan kaikenlaisia talkootöitä.

Sinisilmäinen ystäväni

Heitin koululaukkuni lattialle, ja lysähdin sohvalleni. Olin niin väsynyt, että en jaksanut ruokaakaan laittaa. Pian kuulin kuitenkin jonkun raapivan ikkunaani. Kuro. Hänen se oli pakko olla. Avasin ikkunan ja päästin mustan kulkukissan sisäpuolelle. Niin kuin aina, Kuro jäi istumaan ikkunalaudalle ja katseli minua jäänsinisillä silmillään. Se ei ikinä tullut sisälle taloon. “Odota hetki Kuro, laitan sinulle ruokaa”, sanoin ja menin keittiöön. Avasin kissanruokapussin ja palasin ikkunani luo. Kaadoin kissanruokaa kuppiin, jonka olin laittanut ikkunalaudalleni. Rapsuttelin Kuron tuuheaa turkkia. Kuro oli ainoa ystäväni.

Poniruno

Pieni, pieni, pieni poni.

Se yrittää rakentaa, mutta se tekee rakennuksista legenda.

Muut sitä tallilla hylki, ja se karsinan seinään sylki.

Ratsastustunnilla pukittaa ja se tunnilla muille jupittaa.

Se haluaisi vettä, mutta kaikki sen pettää.

Poni haluaa omistajan, vaan kukaan ei sitä halua.

Aina se yrittää muiden perässä pysyä, muut vain edellä laukkaa.

Se hitaasti kulkee, ja ihmiset jo portin sulkee.

Sitten eräänä päivänä poni ostetaan, eli se saa omistajan.

Ponin nimi oli Bluu ja omistajan nimi Sari.

The end.

Koira ja ystävä metsässä

Hyljätty pehmoeläin, Koira, oli lähtenyt suureen avaraan maailmaan. Ei kukaan sitä huomannut ja vaikka olisikin, sillä ei olisi ollut hänelle merkitystä.

Koira kulki metsässä, oksien alla. Hän oli aivan yksin ja etsi ystävää. Eteen pörisi kärpänen, mutta se ei kuunnellut, kun Koira yritti pyytää tätä kanssaan kävelyille.

Hetken kuluttua Koira näki maassa oudon piikkipallon. Koira nuuhki sitä, mutta yhtäkkiä piikkipallo pisti Koiraa. Koira juoksi kauas piikkipallosta, hän juoksi vielä pitkään sen jälkeenkin, kun piikkipalloa ei näkynyt.

Koira kulki pitkän aikaa, lopulta vastaan tuli hiiri. Hiiri oli kaunein olento, minkä hän oli koskaan nähnyt. Hän tarkasteli hiirtä pitkän aikaa, mutta sitten hän uskaltautui sanomaan: "Sinä olet kaunis." Hiiri kääntyi katsomaan Koiraa, sitten se tiuskaisi: "Mene pois! Sinä olet vanha risa kangaslelu!" Koira painui häntä koipien välissä oksiston pimentoon.

Orava juoksi puuta ylös, mutta Koiralla ei ollut enää rohkeutta puhua sille.

Lammella, kiven luona oli juomassa pupu. Koira piiloutui kiven taakse, kunnes pupu lähti. Sitten Koira meni juomaan, hän oli janoinen. Juodessaan Koira mietti, ettei ollut ketään hänen kaltaistaan.

Kun Koira jatkoi matkaa, pupu pompahteli tiellä. Se ei huomannut Koiraa, joka piilotteli puun takana. Kun Koira katsoi aukiolle, hän näki hiiren tanssimassa siellä.

Koira kiersi aukion kaukaa.

Koiraa väsytti. Hän etsi paikkaa jossa levätä kaikessa rauhassa, paikkaa jonne ei hiiri häntä tulisi nimittelemään. Vihdoin hän löysi kolon, vanhan puun juuresta. Sinne Koira meni lepäämään. Kesken unien Koira kuuli ääniä. Hiiri! Ei sentään, tämä ääni oli paljon hennompi, eikä yhtään ilkeä.

Sitten Koira näki pupun vikisemässä kolon suulla. Koiraa pelotti, mutta sitten pupu kysyi: "Onko sinulla nälkä, haluatko ruokaa?" Pupun ääni oli pieni ja kiltti, niin kuin pupu itsekin. "Minulla on hirveä nälkä", Koira sanoi varoen. "En kai nukkunut pesässäsi?" "Ei se haittaa vaikka nukuitkin, minä en nuku siellä, se on minun ruokavarasto." Sitten he söivät yhdessä, kaksi ujoa ystävästä.

Illalla he kävivät yhdessä kävelyllä, ja Koira kertoi tarinansa, kuinka hän tuli metsään, hän kertoi myös kiireisestä karpäsestä, piikkipallosta, ilkeästä hiirestä ja oravasta. Ja pupu kertoi tarinansa, kuinka hän oli kadottanut aivan pienenä vanhempansa ja kaipasi jotakuta joka ei olisi koko ajan kiireinen.

Sparky

Olipa kerran tyttö nimeltä Sparky. Hän oli siksi poikamainen, koska hänen suklaanväriset hiukset olivat hyvin lyhyet. Oli iltapäivä 21.7.1988, aikaa ei sanota! Sparky oli istumassa ikkunalaudalla ja mietti, mitä hän voisi tehdä. Sitten hän keksi: Hän päätti mennä kauppaan ostamaan mansikoita. Kun hän avasi mansikkalaatikon, kaikki mansikat tippuivat maahan! “Voi harmi... sinne ne menivät.”

No, sitten Sparky päätti mennä kylään hänen kaverillensa Mariellelle, oikeastaan se oli hänen serkkunsa ja hänelläkin oli lempinimi “Calm”. Yhdessä he päättivät laulaa ja se oli hauskaa! Kylään tuli toinen kaveri. Hän taas oli Cat, mutta hänellä ei ollut lempinimeä. Sparky löysi Calmin ihovoiteen. “Onpa kiva”, ja sitten hän pursutti sen Catin päälle. Se ei tosin haitannut Catia ja hän vaan sanoi: “Hakisitko paperin?” “Juu haen”, sanoi Sparky. Loppuillasta he tekivät smoothietä. Calm teki päärynäsmoothien, Sparky teki vadelmanmakuisen ja Cat teki sen melonista. Koko loppupäivän heillä oli yhdessä tosi hauskaa!

Kellohame

Hän oli iloinen täti. Punainen hattu päässä ja kellohame pyörähdellen hän tanssi torilla muiden iloisten ihmisten kanssa. Itse en varmaan viitsisi, mutta ihailen miten joku ottaa elämästä kaiken irti ja elää hetkessä. Nainen näyttää vanhalta ehkä kuusikymmentävuotiaalta. Elämä ja sen rasitukset näkyvät mummon kasvoilla, mutta hymy oli lämmin ja ystävällinen. Täti ojentaa korinsa jollekin miehelle ja vetäisee ystävänsä tanssiin. Korissa on pieni koira, ehkä kääpiöpinseri. Koira on kääritty punaiseen silkkihuiviin.

Kun bändin bassosoolo alkaa mummo vetäytyy väsynyt hymy kasvoillaan sivulle lepäämään.

Olipa kerran kaksi hölmöläisakkaa kahvilla. He olivat ostaneet kaksi pullaa kummallekin. Kun kumpikin oli syönyt yhden pullan, kumpikaan ei jaksanut enää toista pullaa. Sitä seurasi pitkä hiljaisuus, kun toinen akka sanoi: “Hei! Entä jos annettaisiin toisille toisen pulla.”

Harakan synttäreillä

Harakalla oli synttärit äskön. Sinne tuli koira sinne synttäreille ja se pilasi kaiken kun se halusi syödä kaiken kakun. Sitten se heitettiin ulos. Koiran omistaja sanoo ”Ei” sille koiralle ja koira tottelee. Sitten synttäreiden jälkeen kaikki vieraat lähti kotiin. Koira tuli taas sinne ja sanoi ”Missä teidän kaikki vieraat on?” Se harakka sanoi ”Synttärit on juuri loppuneet, mutta kakkua on vielä jäljellä.” Taivaalta satoi lunta, sitten tuli vettä ja sateenkaarikissa. Sateenkaarikissa tykkäsi kaikista ruuista ja nameista. Sitten tuli kesä ulos ja koira tuli sinne leikkimään. Koira ja sen omistaja ja harakka piirsivät ulkona. Äitiharakkakin tuli vielä piirtämään.

Pate Paksulainen

Pate söi 1 000 000 kiloa karkkia, suklaata, sipsiä ja joi pirtelöä ihan aina vaan.
Ei ikinä syönyt terveellistä ruokaa.

Aino Jurkkala, s. 2008
8-9-vuotiaiden sanataidekerho

Mielikuvituskaverini nimi on Ötö.

Ötö:

Ötö on karvainen, ihana ja lämmin. Ötö syö aina pelkkää pottumuusia ja juo aina pelkkää omenamehua. Ötö tuntuu pehmikseltä.

Ötön koti:

Ötön koti on poksuva, naksuva ja hassuntuntoinen. Ötön kodissa on pehmeä sänky.

Rentoutusjuoma

Taikajuoman avulla nousee lentoan ja muuttuu näkymättömäksi.

Taikajuoman resepti:

1 kg lentohiekkaa

2 tl kanelia

2 hattaraa

1 l glögiä

Riittää 2–3 ihmiselle. Vaikutus kestää 2–3 tuntia.

Elämäkertani kouluajalta 1.-3.-lk. (vaihdetut nimet)

Moi! Oon nyt 10 vuotta. 1. luokalla tutustuin Peppiin ja Mariaan.

Ne oli iltapäiväkerhossa kahdestaan aina.

Joskus olin yksin. Kerran tutustuin Siniin ja Riinaan.

Minä, Sini ja Riina suunnittelimme kesäkahvilaa ja esityksiä.

Riina opetti minut tekemään koulun tangolla lumipallon. Koulun tanko oli noin 1 metrin korkeudella.

Kerran käteni lipesi ja kolautin pääni. Se ei sattunut paljoa.

2. luokalla Riina ei ollut meidän luokalla. Olin silloin Sinin ja Annin kanssa.

3. luokalla olin Jennin, Sinin ja Elsan kanssa. Jenni oli ja on mun paras kaveri.

Minun nauruperhoseni olisivat läpinäkyviä saippuakuplia, joissa on paljon värejä ja se siivoaisi huoneeni aina kun tahtoisin. Siltä tulisi violetteja kuplia viivana perästä.

Kullankujan kummallinen sattumus

Eräänä iltana Sonja Lehti lähti ostamaan appelsiineja. Hän lähti autolla, mutta unohti laittaa valot päälle. Liikenneympyrässä hän törmäsi Helmi Sofia Angervoon, joka oli juuri autoilemassa ostamaan koiralleen uusia vaatteita. Silloin paikalle sattui skootterillaan TB Täti matkalla tankille. Hän huomasi oitis tilanteen ja oli menossa auttamaan. Mutta sitten hänen tielleen sattui lehtikasa, johon liukastuessaan hän päätyi samaan rysäkasaan rouva Angervon ja neiti Lehden autojen kanssa.

Jori Kokkonen oli palaamassa jalkapallopelistä. Hän oli hyvällä tuulella, koska peli oli voitettu. Hän haistoi savun ja otti taskulampun esiin. Hänkin huomasi kolarikasan.

Samaan aikaan paikalle sattui myös Anni ja Fanni. Anni, Fanni ja Jori alkoivat auttamaan. He nostivat auton ja saivat kaikki ulos.

Maritta-kissa (joka oli oikeasti kissa) katseli ikkunasta ja ihmetteli ihmisten tekosia. Lopulta paikalle soitettiin ambulanssi ja kaikki vietiin lääkäriin. Käsiä ja jalkoja oli loukattu, mutta selvittiin ihan säikäyksellä. Muut naapurit kävi kattomassa niitä kaikkia ennen kun ne pääsi kotiin. Ja kaikki oli lopulta aivan hyvin.

Kirjoittajat

Sanataidepikkukoulu Tarinavintti

Opettaja: Liisa Ryhänen

Miilia Alanen
Eemeli Hanhela
Silva Lammi
Elea Pakarinen
Tessa Uotila
Isabel Wuollet
Elias Wuollet

4–5-vuotiaiden sanataidekerho

Opettaja: Kati Inkala

Sampsa Greus
Luukas Herranen
Olavi Kananen
Ville Lahdenperä
Anna Seilonen
Erik Tenhunen

5-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Anna Kivari ja Inka Kuivamäki

Emppu Ala-Poikela
Jalmari Asell
Joonas Kauppi
Emilja Kiilakoski
Aino Kubin
Kerttu Kurikka
Eevi Mänty
Ninni Ontero
Tuovi Pulkkinen
Senja Suorsa
Mandi Tiensyrjä

6–7-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Anna Kivari ja Inka Kuivamäki

Helka Angerman
Seela Harju-Könnö
Saimi Heinonen
Hilla Huhta
Heljä Hukkanen
Anni Järnfors
Elmo Mattila
Niila Muoniovaara
Roope Rimali
Jooa Salin
Uuti Salin

7-vuotiaiden sanataidekerho

Opettajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Senni Asell

Alisa Herranen

Hilma Kaisto

Niila Kauppi

Juho Kubin

Maisa Mänty

Silla Palokangas

Lilja Pylkkänen

Ilan Risto

Jonna Seppänen

8-9-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat: Mari Hakala ja Ainokaisa
Veteläinen

Asmo Angerman

Pauli Glad

Hilla Harju

Maija Heinonen

Touko Hukkanen

Aino Jurkkala

Aada Jääskeläinen

Hilla Kauppi

Linnea Pylkkänen

Eppu Salin

Toivo Vahtola

8-11-vuotiaiden sanataideryhmä

Opettajat: Mari Hakala ja Ainokaisa
Veteläinen

Aada Bovellan

Nietos Harju

Ronja Heikkinen

Veera Heikkinen

Esteri Kiuru

Tarmo Lahdenperä

Lotta Lehtiö

Roosa Manninen

Emmi Niskala

Henni Ojala

Kaisla Vilpa

Saaga Vuotikka

**Siivekkäät, 11–14-vuotiaiden
sanataideryhmä**

Opettajat: Anna Anttonen ja Kati Inkala

Olivia Ala-Poikela
Elsa Hyysalo
Hertta Inkala
Milla Kahelin
Emmi Kauppinen
Karoliina Kettunen
Aada Kiiveri
Saga Klemetti
Kaisa Koppel
Oona Kälkäjä
Edith Njoroge
Jenny Maijala
Oona Ojala
Fanni Peltonen

**Kameleontti, yli 14-vuotiaiden
sanataideryhmä**

Opettaja: Timo Harju

Viivi Huttunen
Miikka Kopponen
Seela Luukkonen
Aino Pöykkö
Siina-Elina Sipilä
Martta Tynjälä
Salla Vuohtoniemi

**Lumotut
sanat**